

Bakvänt måleri

Samuel Andersson ställer ut på Galleri Lokomotiv

Bilden på affischen till Samuel Anderssons utställning ser ut som ett fotografi med maximal oskärpa. Det som väntar inne på galleri Lokomotiv är dock ett beslutsamt måleri. Enligt konstnären själv har han ägnat sig åt misshandel av måleriets klassiska linneduk. Han har omväxlande dränkt den i klorin, sprayat och bestrukt den med tusch eller gouache för att därefter ge materialet upprättelse, ta det till vara och målmedvetet sätta ihop det till tänkta inre bilder. Hos Andersson är linneduken inget underlag för optisk illusion. Istället förstärker han dess materialitet genom att slita det i stycken, dränka det i kemi för att sedan sammanfoga det till nya helheter.

Det är förstås något mycket fängslande med en konstnärlig metod som sträcker sig från så destruktiva tendenser till ett konstruktivt och uppmärksamt tillvaratagande av linnets föränderlighet och förmåga att bära färg och bild. En stor del av den kreativa processen har konstnären tillbringat vid en ärvd symaskin. De synliga sömmarna är betydelsefulla delar av varje bild, till och med när de sprättats isär och lämnat trådresten efter sig. Man kan å andra sidan bortse från Anderssons självvalda arbetsprocess och kortfattat säga att han ägnat sig åt subtraktivt måleri där färgen reduceras och tas bort från materialet istället för den gängse måleriska metoden; den additiva.

Det är också möjligt att närma sig Anderssons arbeten från annat håll och se dem som disciplinerade och teoretiskt väl underbyggda lapptäcken. Bortom bilderna anar jag texter av Donald Judd, Michael Fried och allra mest Robert Morris och dennes "Anteckningar om skulpturen". Så länge konstnären suttit och arbetat vid symaskinen kan det möjligen ha sett ut som syslöjd. Förvandlingen sker när den sömmade bilden spänns över träramen och övergår till måleriets sfär. Men den befinner sig ändå på gränsen till att vara objekt. Dukens kolorit och textur syns även där den spänns över ramens kant. Med denna överträdelse ser vi inte bara en bemålad yta utan ett objekt med tre dimensioner. Konstnären förklarar anspråkslöst att han velat ge bilderna kropp, förankra dem i rummet.

Samuel Andersson, född 1982, växte upp i Långsele och gick på Sundsvalls konstskola innan han studerade vid Konsthögskolan i Umeå. Där ingick han i en grupp elever med stark inriktning på måleri, vilket han hållit fast vid i kombination med pedagogiska uppdrag och konstpolitiska initiativ. Ann Edholm och Kristina Jansson var några av lärarna fram till hans magisterexamen 2015. I 2018 års första utställning på galleri Lokomotiv råder knappast någon tvekan om att man befinner sig i närheten av måleri. Det överträffar de konventionella förväntningarna genom att vara både vackert och roligt att se på. Samtidigt förmår de fem verken locka och lura betraktaren ut i genrens gränstrakter.

Text och foto: Margareta Klingberg

Volym 2018-01-30